

antyder, at den formelle Berettigelse til en saadan Beslutning paa Grund af Sagens Realitet ikke agtes gjort gjældende, altsaa f. Ex. „passerer“ — eller hvilket ligebetydende dansk Ord man vilde foretrække (f. Ex. „tilstådes“). Det maa imidlertid herved erindres, at Statsregnskabsets Revision og Decission ikke staaer ligeoverfor en Regnskabsfører, (hvor alt, hvad der ikke ligefrem er hjemlet ved Anvisning og legitimeret ved Dvitering, er uberettiget) men ligeoverfor en Disponent, der ikke blot kan, men skal handle efter bedste Skjønne, og derfor jevnligt er i det Tilfælde endog at være forpligtet til at beslutte Udgifter, med den fulde Bevidsthed om, at de mangle den formelle Hjemmel. Skjøndt det derfor er rigtigt at fastholde Ansvarlighedsbegrebet ved for alle virkelige Overstridelser at beholde en fælles, generisk Betegnelse (passerer eller tilstådes) maa det ikke oversees, at dette omfatter Forhold af høist forskjellig Betskaffenhed, og derfor passende kunde modtage nogle Gradationer, saaledes, at det blotte „passerer“ eller „tilstådes“ forbeholdes de Tilfælde, hvor Udgiften i Realiteten findes aldeles retfærdiggjort, hvorimod „kan passere“ eller „kan tilstådes“ skulde betegne, at det ansees for tvivlsomt, hvorvidt den overhovedet havde været nødvendig, eller nødvendig i det Omfang, hvori den har fundet Sted, eller saa paatrængende nødvendig, at den ikke kunde have været ubsat, indtil Rigsdagens foregaaende Samtykke havde været indhentet. „Passerer for denne Gang“ eller „tilstådes for denne Gang“ vilde endelig betegne, at den paagjældende Post skjøntes at staae paa Grændsen af Ansvar, og bør derfor ikke bruges udenfor de Tilfælde, hvor man i Gjentagelsestilfælde vilde ansee det for rigtigt virkelig at gøre Ansvarligheden gjældende. Udvalget vilde derfor ogsaa ansee det for Revisionens Pligt, hvor den sidstnævnte Decission var taget, udtrykkeligen at fremhæve dette, hvis Tilfældet paany skulde møde, og at indstille Posten til Ansvar, hvis den skulde møde, efterat Decissionen kunde være taget til Følge; hvorved det i Almindelighed endnu kun skal bemærkes, at Fordringerne nødvendigvis maa stige, efterhaanden som

det hele Budget og Regnskabsvæsen kommer i fuldstandigere Orden, saa at Meget, som man i Begyndelsen har været nødt til at lade hengaae, senere med største Føie maa kunne gøres til Gjenstand for Ansvar.

Skjøndt Udvalget maa ansee den her foreslaaede Terminologi for bedst stemmende med de af det selv udviklende Anskuelser, har det dog ikke troet at burde lægge samme til Grund for sine Indstillinger, fordi det først skal vise sig, hvorvidt den Betragtningssmaaade, hvorpaa den vilde være bygget, finder Bisald og Indgang. Dertil kommer, at en saadan Forandring i Udtryksmaaaden vanffelig kan consequent gjenemføres, naar den ikke strar fra Begyndelsen af er optaget i Revisorerne's Indstillinger, hvorfor Udvalget vilde ansee det for ønskeligt, om de, efter den Anledning, denne Betænkning dertil giver, vilde tage denne Sag under Overveelse, og enes om bestemte Formler for deres fremtidige Forslag. Med Hensyn til det nu foreliggende Regnskab har Udvalget fulgt den Sprogbrug, som alt engang — om end uden Præjudice for Fremtiden — har fundet Rigsdagens Bisald, hvorefter altsaa „billiges“ bruges i alle de Tilfælde, hvor man Intet finder at erindre mod den gjorte Udgift, og „passerer“ med sine forskjellige Afhygninger, hvor man i saa Henseende har havt større eller mindre Tvivl.

Hvad endelig angaaer Sagens formelle Behandling, da er det hidtil bleven fulgt, at baade Revisorerne's Antegninger, Ministrene's Besvarelser og Revisorerne's Bedtegninger til igemed Regnskabsoversigten ere bleve trykte, og det af Landstinget i forrige Session nedsatte Udvalg har derefter til et temmelig udførligt Udtog af de fornævnte omfangsrige Actstykker knyttet nye Indstillinger, der have været Gjenstand for Thingets Stemmegivning. Ogsaa Folkethingets Afstemninger